

PROFECIA V

Quan comenci l'any mil que segueix a l'any mil, tots intentaran gaudir tant com puguin: l'home repudiarà a la seva dona tantes vegades com es casi i la dona anirà pels camins ombrívols prenent al qui li plagui, donant a llum sense posar el nom del pare. Però cap mestre guiarà al nen i cadascun estarà sol entre els altres: la tradició es perdrà: la llei serà oblidada com si no s'hagués enunciat i l'home tornarà a ser salvatge.

“Tots intentaran gaudir tant com puguin...”, i és que vivim uns anys de rebentar-s'ho tot, d'excessos i de premiar amb allò de “...perquè t'ho mereixes” sense fotre res de bo, i sense ofici ni benefici, mentre s'entronitza, idolatra i promociona a l'inútil i a l'ignorant, mentre que s'expulsa o margina al que val la pena. Amb una TV cada vegada més decadent, manipulada i manipuladora, tenim abundants exemples de manera torrencial. En l'àmbit econòmic i fomentat pels poders financers, el desastre estructural que s'arrossegava des de la crisi del 2008 s'afegí amb les noves calamitats esdevingudes arran de la «plandèmia», que ha estat la tempesta perfecta amb uns pronòstics encara ben incerts i gens esperançadors. L'eterna corrupció política cronificada a escala global, la partitocràcia, la desindustrialització i la deslocalització de les empreses europees a l'estranger (*low cost production*), la venda d'empreses autòctones i independents solvents, a grans grups multinacionals, la fragilitat dels mercats, la precarietat laboral i un llarg etc. d'altres «meravelles», fan pensar que més enllà dels que ho hem de patir —com és habitual, els que tiren els fils, no s'ho prenen seriosament. És allò del “*carpe diem*” a discreció i a tots els nivells.

“... l'home repudiarà a la seva dona tantes vegades com es casi...”. Això ho hem de veure des de la visió cristiana de mil anys enrera. Pel cristianisme la família era la cèl·lula i eix vertebral i primordial de la societat. Es va esforçar molt a ordenar les coses estructurant-nos d'aquesta manera. Aquí, però, Joan, es refereix al divorci i a la separació, cosa impensable, no només feia mil, cinc-cents o fins i tot, sense necessitat de recular tant en el temps, menys de cent anys enrera. Ara ja no ens és estranya la paraula separació o divorci. Ara, l'es-

PROFECIA XI

Quan comenci l'any mil que segueix a l'any mil, l'home comerciarà amb tot. Gotes les coses tindran preu: l'arbre, l'aigua i l'animal. Res no serà donat de franc i tot serà venut. Però l'home no valdrà més que el seu pes en carn. Es comerciarà amb el seu cos com amb els canals de bestiar. Prendran el seu ull i el seu cor. Res no serà sagrat, ni la seva vida ni la seva ànima. Es disputaran les seves despulles com si es tractés d'una carronya.

Estem acostumats a pensar les coses en funció del seu preu i en la rendibilitat del nostre temps, en cas de treballar o de tenir un ofici, si és que això de tenir un ofici sobreviu. La nostra vida es debat en poder-les pagar o en haver-nos d'estar. En principi i seguint la tradició bíblica, la humanitat vingué al món quan era un verger, però aquest, l'hem transformat bàsicament en un supermercat global amb una societat que gira profundament marcada pel vector diners. Les nostres decisions presents i futures estan condicionades per aquest factor, i ningú, per molt que renunciï a ell, es pot escapar d'aquesta condició a no ser que se'n vagi a viure a un desert. Recordo que quan la crisi del 2007, igual que amb la plandèmia, les veus més ingènues carregades de bones intencions, deien coses com «retornarem a l'economia del canvi, una cosa o un servei per una altra», «retornarem als envasos de vidre», «a partir d'ara controlarem la despesa» i altres coses com «després d'això les coses canviaran i serem millors» ¿no us sona aquesta última? Que en som d'ingenus...!

Realment, com diu Joan de Jerusalem, comerciem amb tot, fins i tot ja fa temps que es deia que s'estaven venent parcel·les a la lluna. I és que tot té un preu. Les administracions i l'estat s'esforcen cada vegada més en anar-nos collant, és el que millor fan, collar i recaptar amb l'excusa d'allò del bé comú. És una asfíxia progressivament programada. Si deus diners i tens la sort de tenir alguna cosa al banc, no et pregunten si pots o no omplir la nevera, o bé si en tens per menjar aquesta setmana; simplement t'embarquen i es queden tan amples. Ens passem la vida pagant impostos directes i indirectes, i el retorn, en cas d'haver-ne'n, és sempre favorable a l'Estat, però els seus representants ens diran que això és indèstriable de la «societat del benestar». A no ser que

i que, en canvi, ens estem perdent donada la nostra desmesurada afecció a la carn animal, i a la sobreexplotació del sol i en detriment al consum de peix i altres recursos marins no menys interessants i sovint, amb majors propietats que la nostra dieta habitual. Les algues marines són un gran exponent, i el Japó, un país intel·ligent, les té força integrades en els seus hàbits alimentaris, aportant-los grans beneficis per la seva salut.

PROFECIA XXXIII

Arribats plenament a l'any mil que segueix a l'any mil, els homes podran penetrar a les profunditats de les aigües. El seu cos serà nou i ells seran peixos. Alguns volaran més alts que els ocells, com si la pedra no anés a caure. Es comunicaran entre ells, perquè el seu esperit estarà tan obert que recollirà tots els missatges i els somnis seran compartits. Viuran tant temps com el més vell dels homes, aquell del qui parlen els llibres sagrats.

Altra profecia de tall tecnològic i d'especial connexió espiritual amb això de “els somnis seran compartits”, els podem interpretar de dues maneres. L'una, com anhel, potser una interpretació pròpia del metallenguatge, però, més possiblement, respongui a l'acte primerenc del somni que oníricament es desenvolupa en el descans. Cal considerar que mentre ara, parlar de somnis i del que s'hagi pogut somiar la nit passada, per exemple, ja quasi no té valor en la nostra societat moderna i sovint queda delegat sinó a la burla a la marginació. En temps de Joan el Templar, això era molt important. Podem dir que, bàsicament, tenim dos tipus de somnis, l'un a la rebotiga del nostre taulell i l'altre, en l'àmbit profètic. Jo hi crec amb el profètic perquè l'he viscut, així com crec —per herència genètica—, amb el *déjà-vu*, que vindria a ser el procés invers. Registres de l'esdevenidor i registres de l'esdevingut. Però ¿què vol dir quan diu “compartir somnis”? Poder-los explicar sense vergonya o simplement, coincidir amb el contingut? Jo suposo que, una vegada més, és possible que això no vagi més enllà d'una bella metàfora, però també hi ha la possibilitat que, en una evolució espiritual, i havent destriat els sorolls, tinguem tots els mateixos anhels que de manera connectada ens transformarien en fites